

«Ой, Сергію, Сергію, що ж ти наробив...», або Як фатально погарячкували батьки, осиротивши трьох дівчаток

■ КОНТЕКСТ ЖИТТЯ

До редакції прийшов моторошний лист від дванадцятирічної дівчинки Оксани Волошиної з Городні. «3 грудня 2006 року трапилося нещастя у нашій родині, — зазначається у ньому. — Тато і мама пішли на іменини. Першим повернувся тато, а мама ще залишилася святкувати. Під вечір вона повернулася і стала приставати до тата. А він спав. Вона принесла пляшку горілки і звала його, щоб він з нею випив, але він відмовився і продовжував відпочивати. Потім вона почала лити горілку на нього. Але він не вставав з ліжка все одно. Тоді вона взяла сковорідку і вдарила його по голові, він схопився з ліжка і закричав на маму. Вона взяла ніж на столі у кухні і кинулася на тата. Він став захищатися, відвертаючи її руку, і мама сама тяжко поранила себе ножем...» Далі оповідається, як жінка померла від великої втрати крові у лікарні. Авторка просить від себе та двох старших сестер випустити тата зі слідчого ізолятора, бо він «маму не убивав».

Фальшивки і правда

Уже у Городні я дізнався, що Оксанка нікуди нічого не писала. Натомість, прикриваючись її ім'ям, невідомий автор закидав різні інстанції Києва, райцентру такими зверненнями. Рідні загиблої Олени Волошиної обурені перекрученням та підтасовкою фактів. Хоча вони й згодні — хтось, не знаючи деталей інциденту, все ж діє в інтересах дітей, які хочуть, аби батько якнайшвидше по-

вернувся у родину. Що ж насправді трапилося увечері 3 грудня?

Оксанці важко повертатися у той день — спочатку оченята зблищали, а потім на щічках з'явилися слізки.

— То була неділя, — розказує вона свою гірку правду, — тато і мама ходили у гості. Вони прийшли десь під вечір. Тато рано ліг спати, бо вранці у нього рейс (працював водієм — Авт.). Але мама стала просити, щоб він заклеїв туфлі (вона мала наступного дня їхати на

роботу в Київ, напередодні влаштувалася там охоронцем. — Авт.). Тато сказав, що зробить це пізніше. Тоді вона почала просити його, щоб порубав

м'ясо. Він знову почав відмовлятися. Мама почала на нього що попало говорити. Зняла різко підодіяльник. Принесла горілку і пообливала нею батька. Тато сказав, що він терпить ще дві хвилини. Мама не переставала на нього кричати. Тоді батько схопив ножа, ми з сестрою вхопилися за нього, але він все ж таки зопалу вдарив ним маму. Побачивши, як побігла кров, він злякався і запитав: «Може, тебе перебинтувати?». Мама сказала: «Не треба». Я побігла до сусідів викликати «швидку».

Це трапилося десь о 20 годині, у вихідний. Від великого крововиливу Олена померла у райлікарні. Її близькі підозрюють, що не все робилося як слід медперсоналом для одної ситуації та порятунку пораненої. Але, як би там не було, 38-річної жінки вже нема.

Її 36-річного чоловіка Сергія Волошина правоохоронці взяли під варту. Нині він перебуває в слідчому ізоляторі і чекає на суд. Без родинного тепла в один день залишилися три дочки Олени.

Циганська кров?

Тані пощастило, що у неї є хрещена. Валентина Рись, як матуся, турбується за свою похресницю. Від неї й почув про те, як жили Волошини до трагедії.

— Це звичайна сім'я, — казала. — Ну, сварилися. Та останнім часом, знаю, що це у них траплялося рідше. Сергію як батьку ще живому треба поставити пам'ятник. Він взяв Олену з двома дочками від першого шлюбу. Але ж ставився до них, як до рідних. Ніколи не ділив — ця доня моя, а ця твоя. Всі були для нього однакові. Заробляв десь за 1000 гривень. Це для Городні дуже велика сума.

— Випивав?
— У гостей. А так не шукав собі пригод. Та й тоді, коли трапилося це лихо, він і не дуже випив. Бо вранці мав їхати на Чернівці.

— Олена у нього випивала?
— Теж тільки у компанії. Вона повисапує город, все попорає. Була працюючою. Але от у гостей вона розслаблялася. Любила повеселитися, випити. Раз мені каже: «Кумо, таки у моїх жилах циганська

вуглярне. Та я ні за які гроші не поїхала б з ним! Навіщо мені такий батько?»

Зрештою чоловіка вмовили написати відмову від батьківства. «Прошу справу про позбавлення мене батьківських прав на виховання дочок, — зазначив він у своїй заяві, — розглянути в Городнянському районному суді (...) в мою відсутність».

Неповернутий кредит

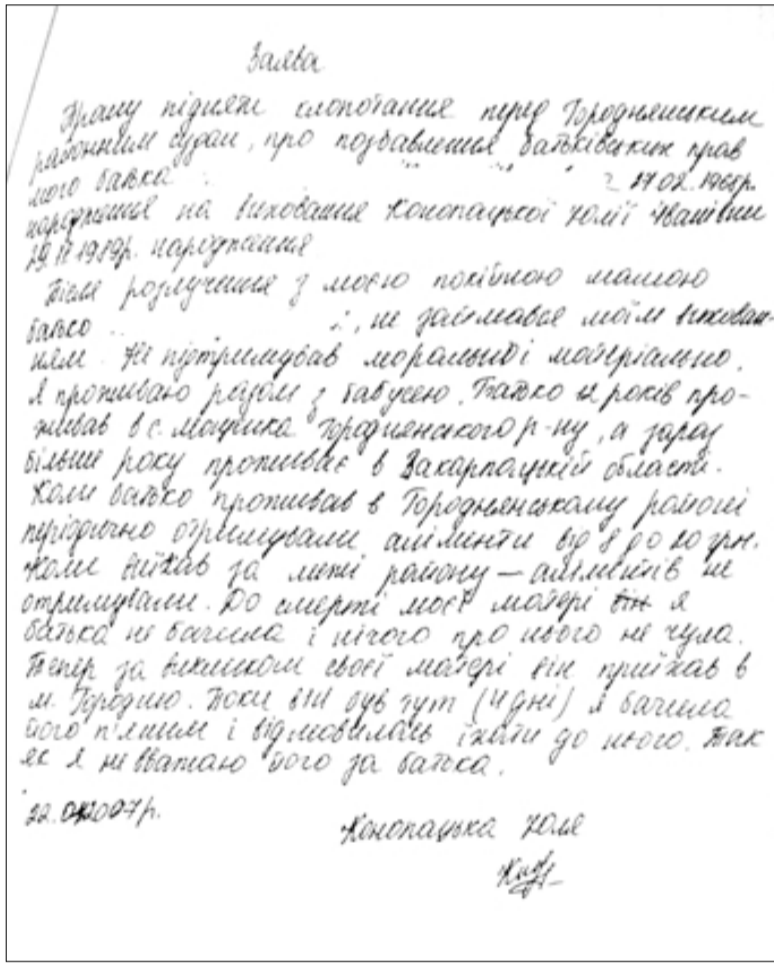
Хрещену, матір покійної дїймає, крім майбутнього суду, ще одна проблема. Минулого року Олена взяла у двох банках кредити на купівлю телевізора та магнітоли.

— Тепер мені телефонують і питають: коли віддасте гроші? — зізнається Віра Лобода. — Одному банку треба повернути 540 гривень, другому — 740. Росте пеня. Мене послухали, що дочка померла, спочатку обнадіяли, що все спишуть. А потім городнянському керівництву філій банків від вишого керівництва прийшов наказ все-таки зідрати зі спадкоємців гроші. Ці дзвінки мене просто добивають. Я в розпачі. У мене одна пенсія. Трьох дітей треба годувати. Юлечка ось захворіла, у лікарні. Треба ліки. А тут ще це все висить наді мною. Не знаю просто, як і бути. Діти плачуть, що батька забрали. Дочки вже не вернули, а його жалко, якщо посадять на багато. Це ж вони виростатимуть без батьківського тепла. Ой, Сергію, Сергію, що ж ти наробив...

Жінка сумно хитає головою. Справді, їй не позаздрити. Стільки горя пережила, а тепер повинна замінити дітям матір і батька, які фатально погарячкували, не оглядаючись на те, як дріб'язкова побутова сварка може призвести до трагедії, сирітства рідних кровиночок.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Городня Чернігівської області.
На знімках: Оксанка з портретом матері і з бабусяю Вірою біля хати. Заява Юлі до райдержадміністрації.

Фото автора.

«Ми надаємо допомогу українцям, навіть якщо вони не платять»

Мирослав МАСНИЙ (на знімку ліворуч) закінчив львівський медінститут. Приїхав у Польщу на початку 90-х. Підтвердив спеціалізацію з хірургії. З 93-го працює у відділенні «Швидкої допомоги» обласної лікарні в Перемишлі. Каже, їх кареті 999 (польська «швидка») часто доводиться виїжджати на кордон, надавати першу допомогу українцям.

— Наше місто — прикордонне. Тут розташовано два пішохідні коридори. У 90% випадків українські пацієнти, до яких виїжджає наша рятувальна бригада, відмовляються платити, посилаючись на відсутність грошей. Але для нас головне — людське життя. Тому ми нікому не відмовляємо в допомозі. Якщо треба, госпіталізуємо і проводимо всі необхідні медичні заходи. Питання фінансів у таких випадках відходить на другий план, — стверджує Мирослав Масний.

В основному польські лікарі рятують наших громадян від абстинентного синдрому, допомагають при епілептичних приступах. Трап-

ляються також травми, серцеві напади, гіпертонічні кризи, передчасні пологи. Виклик карети «швидкої» коштує близько 150 злотих, тобто 50 доларів. Але цих грошей поляки не отримують. Через польський кордон ходять здебільшого жителі прикордонних населених пунктів. Тут вони торгують сигаретами і з цього живуть.

— Знайти людину, що не заплатила польським медикам, і змусити її повернути борг, практично неможливо, — говорить пан Мирослав. — Громадянин України, який повернувся на батьківщину, практично недосяжний. Судові органи не будуть їм займатися. Думаю, Польща перейде досвід Німеччини. Там інформація про таких боржників передається на кордон, і їм забороняють в'їзд у країну, поки ті не покрийть борг.

Утім, проблематично і нашим лікарям одержати оплату за свої медпослуги з поляків.

До 1997 року діяла міждержавна угода між Україною і Польщею про

надання невідкладної медичної допомоги в екстрених ситуаціях. Тепер поляки, які потрапляють у позаштатні ситуації на території України, щоб одержати медичну допомогу, повинні бути застраховані чи заплатити готівкою. Те само і українські громадяни.

Мирослав Масний їздить в Україну двічі на місяць.

— Можна вважати, що я і не їхав. Якби я тоді, на початку 90-х, знав, як буде розвиватися ситуація в Україні, то я б не поїхав у Польщу. Думаю, якщо Україна і далі буде розвиватися такими темпами, то через 5—6 років медицина у вас буде такою само, як у країнах Євро-союзу, — припускає співрозмовник.

Каже, коли його дочка закінчить школу, буде вступати у Львівський медичний. Тоді родина лікаря Масного, можливо, повернеться в Україну.

Ольга ВАУЛІНА.

Київ—Перемишль—Київ.
Фото Ярослава ДОВГОПОЛА.

